

Ավետիք Իսահակյան

Ասպետի սերը

Հին ժամանակ իր ամբողջում ոսկեղեն
Կրքնակվեր հուր ու հրաշք մի աղջիկ.
Ու կսպասեր, որ հեռավոր տեղերեն
Իր երագի ասպետը գար գեղեցիկ:
Եվ ձին հեծած, բանակներով հաղթագեն,
Եկավ մի օր կանաչ-կտրիճ մի իշխան...
Սանձը ձգեց, ու քար կտրեց հիացքեն,
Երբ որ տեսավ պատշգամբում աղջկան:

-Հրաշք-աղջի՛կ, թագավորիս գորքերով
Կես աշխարհը դրոշակիս տակն առա.
Քեզ սիրեցի, սիրտդ տուր ինձ, քո սիրով
Մյուս կեսն էլ տիրեն, բերեն քեզ ընծա:

-Այդ ի՛նչ սեր է, ասաց աղջիկն ասպետին,
Քաջ ես, գիտե՛մ, գիտե՛մ, չկա քեզ նման.
Դու կարող ես տիրեյ արար-աշխարհին,
Բայց այդ երբե՛ք հզոր սիրտ չէ՛ նշան:

-Ինչպե՛ս հայտնեն սրտիս հուրը, նագելի՛ս.
Կուգե՛ս պատռեն կուրծքս հիմա այս սրբով,
Ոտներիդ տակ նետեն սիրտս սիրով լի,
Մեռնիմ ուրախ ու բախտավոր՝ քո սիրով:

-Այդ չէ՛ սերը, ասաց աղջիկն ասպետին,
Գիտե՛մ, քաջ ես, բայց շա՛տ վախկոտ, թույլեր կան,
Որ հուսահատ՝ քաջի նման կըմենին,
Բայց այդ երբեք անշեջ սիրու չէ՛ նշան:

Ու կտրիճը մնաց մոլոր ու շվար,
Աչքերն հանգած՝ լույս-երեսին աղջկա.
-Ի՛նչ որ կուգես, ասա՛, անեմ քեզ համար,
Արևի տակ իմ սիրուս պես սեր չկա:

-Թե կսիրես, թո՛ղ ինձ հիմա ու գնա՛,
Ու ականջ դի՛ր, մի օր դուռդ կըբախեն:
Այսպես ասաց, ու իր ծոցեն մարմարյա
Նետեց նրան մի հատիկ վարդ հրեղեն:

Ասպետն առավ վարդը, քնքո՛ւշ համբուրեց,
Վերջին անգամ նայեց, նայեց սիրածին:
Սիրու վարդը պահեց այրվող ծոցի մեջ.
Ու խթանեց, ու սլացավ նժույգ-ձին:

Եվ նստել է ամրոցի մեջ մեն-մենի
Այն իշխանը երագներում երջանիկ,
Վարդը ծոցում, ու ականջը մի ձենի...
Եվ թև առան, թռան օրեր ու տարիք:

Աչքերը գոց՝ պատած ոսկի մշուշով,
Ուր կըժպտար սեր-աղջիկը աննման,
Քաջ ասպետը բոց կարոտով, լի հույսով
Սիրտը ձենի՝ լուռ սպասեց աղջկան...
Եվ թև առան, թռան օրեր ու տարիք,
Վառ կտրիճը դառավ դողդոջ մի ծերուկ,
Ու երբ մահը դուռը բախեց զարհուրիկ,
Հանեց ծոցեն վարդը խամրած ու դալուկ:

Միրու վարդը աչքին դրեց փափագով,
Ու համբուրեց, ու համբուրեց, ու... մեռավ՝
Հոգին լցված բլբուլների երգերով.
Եվ գրույցս էլ ա՛յսպես տխուր վերջացավ...